

Arrest

nr. 229 178 van 25 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X
bewindvoerder : X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Kaïrostraat 85
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, samen met haar bewindvoerder, X, op 16 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juli 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 22 augustus 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Mr. C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt geboren in 1983 te Antwerpen.

Op 27 maart 1984 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor kinderen.

Op 13 oktober 1995 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een bewijs inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 29 april 1997 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een identiteitskaart vreemdelingen.

Op 2 oktober 2001 wordt verzoekster moeder van haar Belgische dochter E.M.L. Thans verblijft E.M.L. in een centrum.

Op 7 maart 2005 wordt verzoekster te Zweden gearresteerd en op 27 mei 2005 wordt zij veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar.

Op 24 maart 2006 wordt verzoekster van ambtswege afgevoerd.

Verzoekster wordt overgedragen aan België en wordt op 28 november 2006 opgesloten in een Belgische gevangenis.

In een schrijven van 8 december 2006 deelt de gemachtigde van de bevoegde minister aan het Directoraat-generaal Penitentiaire Inrichtingen mee dat verzoekster recht heeft op verblijf.

Op 5 maart 2010 keert verzoekster na een uitgangsvergunning niet terug naar de gevangenis. Op 22 november 2017 komt ze "*terug opdagen in de gevangenis van Sint Gillis*".

Bij beschikking van 19 april 2018 met repertoriumnummer 201/5046 stelt het vredegerecht van het vierde kanton, te Brugge vast dat een rechterlijke beschermingsmaatregel over de persoon en de goederen ten aanzien van verzoekster dient te worden ingesteld.

Op 20 juni 2018 stuurt een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken een e-mailbericht naar de raadsman van verzoekster. In dit bericht wordt uiteengezet dat verzoekster haar recht op verblijf verloor overeenkomstig artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) omdat zij langer dan één jaar afwezig was in België. Immers werd zij op 7 maart 2005 te Zweden gearresteerd en op 28 november 2006 uitgeleverd en opgesloten in een gevangenis te België. Bij arrest nr. 223 758 van 9 juli 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 13.484 van 24 september 2019 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

Op 27 juli 2018 dient verzoekster via haar advocaat met een bijzondere volmacht van de bewindvoerder van verzoekster daartoe een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van moeder van een minderjarige Belgische burger, met name E.M.L. Ze vraagt om in ondergeschikte orde haar aanvraag te behandelen als een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 25 januari 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest nr. 222 606 van 13 juni 2019 vernietigt de Raad deze beslissing.

Uit een uittreksel uit het strafregister dat geconsulteerd werd op 8 juli 2019 blijkt ook nog het volgende:

- Op 25 september 2009 wordt verzoekster door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden en een geldboete van 1.000 euro met uitstel drie jaar wegens verdovende middelen: bezit: handel: vervaardiging, ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; verdovende middelen: bezit: handel: vervaardiging een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; slaapmiddelen: bezit: handel: vervaardiging een daad van deelneming zijnde aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.
- Op 27 september 2016 wordt verzoekster door de jeugdrechtbank te Brussel veroordeeld bij verstek tot de volledige ontzetting uit de ouderlijke macht ten opzichte van de referentiepersoon.

Op 8 juli 2019 beslist de gemachtigde opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“RECTO BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 27.07.2018 werd ingediend door:

Naam: E. M.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: Antwerpen

Rr: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg verblijfsrecht aan in functie van haar minderjarige Belgische dochter nl. E. M., L. (xxx). Er werd eerder op 25.01.2019 een beslissing getroffen, echter deze werd vernietigd op 13.06.2019, vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Ter staving van de aanvraag werden volgende documenten voorgelegd:

- Attest van gevangenschap

- Identiteitskaart advocate, V. C. alsook haar kaart van de Orde van Vlaamse Balies. Volmacht van mevrouw K. S. aan V. C. om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, beschikking van het Vrederecht van Brugge dd. 19.04.2018 waaruit blijkt dat mevrouw E. M. onder een bewindvoerder is geplaatst

- Geboorteakte van de referentiepersoon

- Brief 20.06.2016 bevestiging van afspraak bij '(...)'. De foto van de brief laat niet toe vast te stellen aan wie deze brief werd gestuurd. Wat de afspraak precies inhoudt, staat er niet bij, of het om een bezoek gaat aan L. kan er dus niet van worden afgeleid. Er staat in dat als de geadresseerde aan L. zaken wil overmaken (foto's, adres), dat kan op volgend adres.

- Twee foto's van een mevrouw met kind en een foto van 2 dames.

- Brief van contextbegeleider Huize (...) dd.22.01.2018: bevestiging dat de hulpverlener betrokkene met enige regelmaat heeft gezien tussen 2016 en 2017 tijdens huisbezoeken bij L(...). In deze brief is niets opgenomen betreffende contacten tussen betrokkene en haar kind.

- Medisch psychiatrisch attest 19.01.2018 betreffende de geestestoestand van betrokkene

- Brief van de advocate van betrokkene

Uit het dossier blijkt dat betrokkene niet daadwerkelijk gezamenlijk gevestigd is met haar minderjarige dochter, ze komt haar dochter dus niet lettelijk begeleiden of vervoegen. Voor zover ze de dochter echter in figuurlijke zin komt vervoegen en aantoonbaar een affectieve en financiële band te hebben met haar dochter, kan ook het verblijfsrecht als ouder van een Belgisch kind overeenkomstig art. 40ter worden toegestaan.

Echter, de voorgelegde documenten laten niet toe vast te stellen dat er een daadwerkelijke affectieve en financiële band is. Vooreerst wat betreft de brief dd. 20.06.2016 bij '(...), zoals eerder opgemerkt, is het niet duidelijk of het daadwerkelijk gaat om een afspraak van betrokkene bij de instelling waar haar dochter toen verbleef. Voor zover de brief wel degelijk aan betrokkene zou gericht zijn, quod non, is het nog maar de vraag of de afspraak getuigt van een afspraak om de dochter te zien of mogelijks een afspraak met de directie. Trouwens de brief dateert van 20.06.2016, overeenkomstig het strafregister werd mevrouw echter volledig uit de ouderlijke macht ontzet tegenover L. nav haar veroordeling in 2009. Verder wat betreft de foto's, in hoeverre dat gaat over mevrouw en de referentiepersoon, daar hebben we het raden naar. We kunnen de dochter van mevrouw immers niet identificeren. Er ontbreken ook data of een woordje uitleg bij de foto's. Voor zover de foto's daadwerkelijk mevrouw en haar baby bevatten en nadien mevrouw en haar bijna volwassen dochter, dient opgemerkt te worden dat 2 foto's echt niet kunnen getuigen van een affectieve band tussen moeder en kind. Het is niet omdat betrokkenen elkaar eens hebben ontmoet sinds de dochter opgegroeid is dat er een daadwerkelijke

band is tussen moeder en kind. Het kan evengoed om een eenmalige gelegenheid gaan. Voor zover betrokkene, ondanks het feit dat ze volledig uit de ouderlijke macht is ontzet, toch de kans heeft gekregen een band op te bouwen met haar dochter, zou toch mogen aangenomen worden dat ze daar meer bewijsstukken kan van voorleggen. Te meer daar zowel moeder als dochter in instellingen zijn opgenomen en er bvb van de gevangenis bezoekerslijsten zouden kunnen worden voorgelegd om te getuigen van het bezoek van de dochter, of omgekeerd een lijst kan worden voorgelegd van bezoeken of contacten van moeder aan dochter in haar verblijfplaats.

De psychische, of bij uitbreiding, de medische toestand van betrokkene, doet geen afbreuk aan de vereiste een financiële en affectieve band te moeten hebben met de Belgische minderjarige om op basis van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 een verblijfsrecht als gezinslid te kunnen krijgen. Het is niet omdat zowel betrokkene als haar dochter intellectueel beperkt zijn dat er geen emotionele band zou mogelijk zijn tussen beide en/of dat betrokkene niet financieel zou kunnen bijdragen aan het levensonderhoud van haar dochter. Voor zover betrokkene echt zover heen is dat ze niet meer in staat zou zijn tot enig menselijk contact met haar omgeving, kan bezwaarlijk gesteld worden dat zij verblijfsrecht zou moeten krijgen als ouder van een Belgisch kind. De biologische ouder zijn van een Belgisch kind, volstaat allerm minst om verblijfsrecht te kunnen krijgen.

Het belang van het minderjarige kind wordt bij dit alles allerm minst geschonden. Mevrouw is immers uit de ouderlijke macht ontzet, de minderjarige verblijft in een instelling, er kan geen band (onafhankelijk van of betrokkene de ouderlijke macht uitoefent of niet) worden vastgesteld. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat het belang van de Belgische minderjarige zou geschonden worden door het miskennen van het verblijfsrecht aan betrokkene, of er een inbreuk zou zijn op art. 3 of art. 8 EVRM. Betrokkenen hebben geen gezinsleven. Dienaangaande dient trouwens opgemerkt te worden dat niet geheel kan worden uitgesloten dat betrokkene heden geen bedreiging meer vormt voor de openbare orde. Het gezinsleven van betrokkene wordt daarmee ook ondergeschikt geacht, aan de vrijwaring van de openbare orde. Betrokkene mag dan wel heden op tal van vlakken door het vrederecht onbekwaam zijn verklaard, betrokkene liep in het verleden een gevangenisstraf op voor 7 jaar in het buitenland wegens inbreuken op de drugswetgeving, alsook 18 maanden gevangenisstraf in België, uitgesproken op 25.09.2009 door de correctionele rechtbank van Antwerpen om gelijkaardige feiten. NI omwille van 'verdovende middelen, bezit, handel, vervaardiging, ten aanzien van een minderjarige ouder dan 16 jaar (...), verdovende middelen bezit, handel, vervaardiging een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, slaapmiddelen bezit, handel, vervaardiging een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Was betrokkene toen onbekwaam geacht voor de misdaden die ze had begaan, ze zou geïnterneerd geweest zijn ipv gedetineerd. Betrokkene heeft daarbij nog, kennelijk tot 2 keer toe, de gevangenis ontvlucht toen ze een uitgangsvergunning had gekregen. Overeenkomstig de informatie van het ANG werd daar tot 2 keer toe een PV rond opgesteld nl. in 2007 en in 2010. Het duurde de 2de maal tot 2017 dat zij zich terug aanmelde. Intussentijd was ze kennelijk bij familie opgemerkt (zie daartoe de brief van de contextbegeleiding). In die zin is het argument dat is opgenomen in de brief van haar raadvrouw ook wel heel vreemd. Zij stelt dat betrokkene verblijfsrecht moet krijgen, niet alleen omwille van haar mentale toestand en die van haar dochter, maar ook omdat ze hier familie heeft en goed omringd is (haar ouders zijn Belgen, haar tante staat voor haar in). Als mevrouw inderdaad mentaal beperkt is, en dit van bij geboorte en niet door druggebruik wat niet ondenkbaar is, moet dus de verantwoordelijkheid bij haar vluchtgedrag eerder bij de familie gelegd worden. Dit alles getuigt er allerm minst van dat betrokkene goed omringd wordt door familie, wel integendeel. Zij hebben mogelijks mee verhindert dat mevrouw haar straf kon uitzitten.

De voorwaarden van art. 40ter, als ouder van een Belgisch minderjarig kind, zijn niet voldaan. Het verblijfsrecht wordt geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve wordt volgende exceptie opgeworpen ter zitting: de Belgische referentiepersoon heeft op 2 oktober 2019 de leeftijd van achttien jaar bereikt. De aanvraag gezinshereniging *in casu* werd ingediend op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, als moeder van een minderjarige Belg:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...);

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(...).”

De gezinshereniging met een meerderjarige Belg is niet voorzien in de vreemdelingenwet, deze mogelijkheid werd afgeschaft bij wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren. De Raad merkt op dat na een eventuele vernietiging, de verwerende partij niet anders zou kunnen dan vaststellen dat de Belgische referentiepersoon de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en niet meer minderjarig is waardoor de gezinshereniging niet meer mogelijk is.

Gevraagd naar het belang dat verzoekster nog zou hebben in deze zaak, geeft de advocaat van verzoekster aan dat de verwerende partij moet oordelen op het ogenblik van de aanvraag, toen was de Belgische dochter nog minderjarig. Zij vervolgt dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter de procedure, er is geen beslissing genomen binnen de zes maand waardoor zij automatisch recht heeft op de gevraagde gezinshereniging. Er kan niet gesteld worden dat zij door het tijdsverloop haar belang verloren zou hebben.

3.2. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij aanvoert dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing moet plaatsen op het ogenblik van de aanvraag. De verwerende partij is er als een orgaan van het actief bestuur toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat zij over de aanvraag uitspraak doet. Na een eventueel tussen te komen annulatie-arrest, bestaat er in hoofde van de verwerende partij een rechtsplicht tot het nemen van een nieuwe beslissing en in dat geval moet zij dus de wet toepassen zoals die geldt op het ogenblik van het nemen van de nieuwe beslissing. Artikel 40ter, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vermeldt “*de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft*”. De verwerende partij kan zich bijgevolg enkel uitspreken over de aanvraag van de vader of moeder van een minderjarige Belg, en niet de vader of moeder van een Belg die minderjarig was op het ogenblik van de aanvraag, maar niet meer op het ogenblik van de beslissing. De erkenning van het recht op gezinshereniging vereist niet enkel dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag (RvS 17 januari 2017, nr. 237.043).

De omstandigheid dat de aanvraag werd ingediend op het ogenblik dat de Belg nog minderjarig was, doet geen onherroepelijk vastgesteld recht ontstaan. Er is slechts sprake van een onherroepelijk vastgesteld recht indien de overheid heeft vastgesteld dat de wettelijke voorwaarden zijn vervuld en zij aldus het verblijfsrecht heeft erkend (RvS 17 januari 2017, nr. 237.043). *In casu* betekent dit dat

verzoekster slechts een recht op verblijf kan laten gelden nadat werd vastgesteld dat zij voldoet aan de voorwaarden die de wetgever heeft opgelegd (*in casu* zich bij de minderjarige Belg voegen), wat hier niet het geval is. De Raad benadrukt dat de beslissing tot toekenning van een verblijfsrecht slechts een declaratoir karakter heeft indien, nadat werd vastgesteld dat aan de door de wetgever opgelegde voorwaarden is voldaan, de aanvraag effectief wordt ingewilligd, *quod non in casu*.

De omstandigheid dat er *in casu* sprake was van een vernietiging van de eerste beslissing die op de aanvraag van verzoekster genomen werd, binnen de zes maanden na deze aanvraag, brengt niet mee dat huidige beslissing buiten de wettelijk voorziene termijn zou genomen zijn, zoals ter zitting gesteld wordt. Na de betekening van het vernietigingsarrest dat dateert van 13 juni 2019 beschikte het bestuur opnieuw over de volle termijn van zes maanden om de beslissing te nemen (*cf.* RvS 30 oktober 1997, nr. 69.293; RvS 5 november 1997, nr. 39.471; RvS 29 januari 1998, nr. 71.396; RvS 11 juni 1998, nr. 74.260; RvS 3 mei 2001, nr. 95.155; RvS 17 mei 2001, nr. 95.574; RvS 19 januari 2006, nr. 153.939; Cass., 4 april 2002, A.R. C000457; LUST, J., “*Wanneer kan de overheid, na de vernietiging van een beslissing die binnen een vervaltermijn moet worden (en is) genomen, een nieuwe beslissing nemen?*”, noot onder RvS 24 april 1996, Van Rompuy, nr. 59.125, T.Gem., 1997, 102- 107 en LUST, J., “*De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State*”, in OPDEBEEK, I., (ed.), *Benoemingen, bevorderingen en Raad van State*, Brugge, Die Keure, 1997, 107-151). De nieuwe beslissing werd genomen op 8 juli 2019, dit is ruim binnen de nieuwe volle termijn van zes maanden na kennisgeving van het vernietigingsarrest. Verzoeksters kritiek in dit verband is bijgevolg niet ter zake dienend.

3.3. Volledigheidshalve wordt het volgende toegevoegd. Ter zitting werd erop gewezen dat de verwerende partij vaststelde dat verzoekster op 27 september 2016 door de jeugdrechtbank van Brussel bij verstek werd veroordeeld tot de volledige ontzetting uit de ouderlijke macht ten opzichte van haar Belgische dochter. Dit wordt ook vermeld in de bestreden beslissing.

De advocaat van verzoekster voert aan dat het ontzet zijn uit de ouderlijke macht niet betekent dat er geen banden wederzijds meer zijn, verzoekster is nog steeds de biologische moeder en er is beiderzijds nood aan contact. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat gezinshereniging met een meerderjarig Belgisch kind niet mogelijk is, zoals hierboven uiteengezet, en verzoekster dus geen belang heeft bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing.

In de mate waarin verzoekster verwijst naar een schending van artikel 8 van het EVRM in haar hoofde, wordt opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster uit de ouderlijke macht is ontzet, dat zowel verzoekster als haar Belgische dochter elk afzonderlijk in een instelling verblijven en dat zij afhankelijk zijn van anderen, niet van elkaar. Bijgevolg kan verzoekster in het kader van het belang niet met goed gevolg een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren.

In dit verband wordt er ondergeschikt ook op gewezen dat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon “*het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten*” (HvJ van 5 mei 2011, C-434/09).

3.4. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij nog een voordeel kan halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing, zodat de Raad van oordeel is dat verzoekster geen actueel belang meer heeft bij haar beroep.

Het beroep is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET